

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Άγία Άννα

Έτος 13^ο † Άπρίλιος - Ίούνιος 2010
Τεύχος 102^ο

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ
ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΥ
(1921 - 2009)

Τριμηνιαίο περιοδικό
 Ίερού Ναού
 Άγίας Άννης Κατερίνης

**Μέ τήν Εὐλογία
 τοῦ Σεβασμιωτάτου
 Μητροπολίτου μας
 κ. Ἀγαθονίκου**

Υπεύθυνος:
 Ἀρχιμ. Διονύσιος Δ. Γκόλιας

Διεύθυνση:
 Ίερός Ναός
 Άγίας Άννης Κατερίνης
 Τ.Κ. 601 00

Τηλ. καί φάξ:
 23510-26207

Ίστοσελίδα:
www.agiaanna.net

email:
agiaannal@yahoo.gr

Έκδοτική Παραγωγή

CAITHC

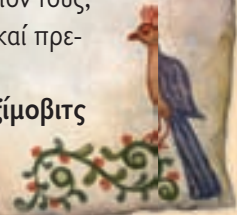
Τηλ.: 210-34.76.090

Τό περιοδικό
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
 Προαιρετικές εισφορές δεκτές

ΑΓΙΟΤΗΤΑ

Η αγιότητα δέν εἶναι ἀπλά ὀρθότητα ἢ τιμιότητα, γιά τήν ὁποία οἱ ἠθικοί θά ἀνταμειφθοῦν στήν Οὐράνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἐκεῖνο τό ὕψος, κατά τό ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι εἶναι πλημμυρισμένοι μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία διοχετεύεται ἀπό αὐτούς πρός ὅλους ὅσους τούς συναναστρέφονται. Ἡ αγιότητά τους προέρχεται ἀπό τήν ἄμεση καί συνεχῆ σκέψη τῆς Δόξας τοῦ Θεοῦ... Εἶναι ἐπίσης γεμάτοι ἀπό τήν ἀγάπη γιά τόν πλησίον, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπό τήν ἀγάπη πού ἔχουν στό Θεό καί γι' αὐτό ἀνταποκρίνονται σέ κάθε ἀνθρώπινη ἀνάγκη. Καί σέ κάθε ἀνθρώπινο αἴτημα τοῦ πλησίον τους, ἐνεργοῦν σάν μεσολαβητές καί πρεσβευτές ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ένας χρόνος ἀπό τήν κοίμηση τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ τοῦ Βατοπαιδίου.....	3
Τό μυστήριον τῆς σιωπῆς τῆς Θεοτόκου.....	5
Ὁ ἐχθρός τοῦ Συμφέροντος	7
Τό λαμπρό παράδειγμα τῆς Ἁγίας Μόνικας....	9
Ποιός εἶναι εὐτυχής;	11
Ἡ μητέρα τοῦ ἔδειξε τό δρόμο τῆς σωτηρίας... ..	14
Τό θαῦμα τῆς πόρνης	15
Ἡ σελίδα τοῦ Γεροντικοῦ.....	16
Ἡ ἀλήθεια γιά τήν ὀργάνωση τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά.....	17
Φωτογραφικά Στιγμιότυπα	19
Περίεργα.....	20

Ένας χρόνος από την κοίμηση του Γέροντα Ίωσήφ του Βατοπαιδινού

Ένας χρόνος συμπληρώνεται την 1η Ιουλίου από την έκδημία - μετάβαση «από της γης εις τά ἄνω» του μακαριστού Γέροντα Ίωσήφ του Βατοπαιδινού. Σέ πολλά συναξάρια διαβάζουμε καί αυτό· «ἐάν θέλετε νά μέ καλεῖτε πατέρα, μιμηθεῖτε τό βίο καί τίς πράξεις μου». Ἐάν ὅμως δέν μπορούμε νά τόν μιμηθοῦμε, τουλάχιστον ἄς θυμηθοῦμε τούς λόγους παρακλήσεως καί ἀγάπης, τίς συμβουλές, τούς κόπους, τίς προσπάθειες, τήν ἀνοχή καί ἀπέραντη ὑπομονή του καί κυρίως «τά σπλάχνα τῶν οἰκτιρμῶν» καί τήν φιλανθρωπία του, τό σεβασμό τῆς ἐλευθερίας καί τῆς προσωπικότητος τοῦ καθενός μας στό δρόμο πρός τήν θέωση καί τή μεταμόρφωσή μας. Ἀπό τά γραπτά καί προφορικά κείμενα, καθώς καί τά γράμματά του πού ἄφησε σέ πνευματικά του παιδιά, ἄς μελετήσουμε μερικά χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα πού δείχνουν τήν ἀρχοντιά καί τό μεγαλεῖο τῆς πατρικῆς του καρδιάς, τά σπλάχνα τῶν οἰκτιρμῶν του καί τό μέγεθος τῶν πατρικῶν του κόλπων πού μέ περισσή ἀγάπη ὄλα τά χωροῦσε.

ΛΟΓΟΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΣ ΛΟΓΟΙ ΑΓΑΠΗΣ

► «Πανάγαθε Δέσποτα, πού δέν βδελύχθηκες τήν πτωχεία μας, ἀλλά τήν φόρεσες ὑποστατικά καί κατέβηκες ὄχι μέχρις ἐμᾶς ἀλλά μέχρις καί αὐτοῦ τοῦ Ἄδη γιά νά μᾶς ἀνασύρεις ἀπ' ἐκεῖ. Μετάδωσε, Πανάγαθε, καί σέ μᾶς τά ἰδιώματα τῆς παναγάπης σου καί ἐξόρισε ἀπό μέσα μας, τή μοχθηρή κακία πού σφήνωσε μέσα μας ὁ ἐχθρός.»

► Κάθε σταυρός ἔχει καί τήν ἀνάστασή του, ὅπως κάθε χειμῶνας τήν ἄνοιξη. Ἄν ὅμως αὐτά εἶναι προοίμια, πόσα θά εἶναι τά ἐπερχόμενα;

► Ἡ διασπασμένη προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου μεταπτωτικά, δημιουργεῖ τίς διαιρέσεις καί τή διάσταση. Ἐδῶ εἶναι ἡ φιλοσοφία· νά βαστάξεις τίς ἀδυναμίες τῶν ἄλλων καί ὄχι νά τούς κρίνεις. Δέν ἔχει σχέση ποιός εἶναι καί τί πιστεύει· τοῦ χρειάζεται ἀνοχή καί μακροθυμία.

► Οἱ πειρασμοί δέν νυστάζουν, οὔτε κουράζονται! Ἄν καί πάντα εἶναι ὠφέλιμοι, στή φύση τους ὅμως εἶναι βαρεῖς καί κοπιαστικοί. Μόνον ὅταν ἀνοίξουν τά μάτια τῆς ψυχῆς μέ τή φιλοπονία καί τό ταπεινό φρόνημα, γίνο-

νται κατά κάποιο τρόπο, ύποφεροί, ακόμα και επιθυμητοί.

► Ἄν κάναμε χρήση τῆς αὐτομεμφίας ἴσως βρῖσκαμε ὠφέλεια, γιατί τίποτε δέν γίνεται χωρίς Θεό.

► Καύσωνας, καύσωνας στήν οἰκουμένη, ἐσωτερικός καί ἐξωτερικός, ἠθικός καί φυσικός. Ὁ πανάγαθος Κύριός μας, γιά νά δείξει συνέπεια σίς ἀνθρώπινες διαθέσεις ἀνάγκασε τά στοιχεῖα τῆς φύσης νά συμμορφωθοῦν μέ τίς προθέσεις τῶν ἀνθρώπων.

► Εἶναι καί τό γενικό κακό, ἡ αὐξηση τῶν πειρασμῶν σίς δύσκολες μέρες μας, καί παντοῦ ἀκούγονται κραυγές ἀπελπισίας. Εὐχόμεσθε, ἀλλά γιά ποιόν πρῶτα καί πόσο, ἀπό ποῦ καί πότε; Ὁ Θεός ἄς ἐλεήσει ὅλους μας.

► Πρόσεχε, ἀγωνίζου, πίστευε καί προσεύχου. Δύσκολες μέρες ἔρχονται καί ὁ Θεός νά μᾶς σώσει ἀπό τήν ὀργή «τῶν ἐρχομένων νά πειράξουν τούς κατοικοῦντας ἐπί τῆς γῆς».

► Τό μεγάλο τραῦμα στό σύγχρονο ἄνθρωπο εἶναι τοῦτο· ἔχασε τή πίστη του, σάν βάση καί ἀρχή. Καί καμιά μορφή θεραπείας δέν τόν ὠφελεῖ!

► Ὅλα ρυθμίζονται μέ τήν καρτερία καί τήν ὑπομονή. Τό νόημα τοῦ σταυροῦ ὅσο οἱ ἄνθρωποι τό ξεχνοῦν, τόσο αὐξάνει καί γενικεύεται τό κακό, μέ τίς διάφορες πιέσεις πού φυσικά καί τεχνητά συμβαίνουν. Μακάριος ὅποιος ἐπαγρυπνεῖ καί προσεύχεται.

► Γιά τούς πειρασμούς τί θά ποῦμε; Ἄραγε γιά ποιούς, τούς παρόντες ἢ τούς ἐρχόμενους; Οἱ παρόντες εἴτε πέρασαν εἴτε ἀκόμα δροῦν, εἶναι ἠπιότεροι ἀπό τούς ἐπερχόμενους καί ἐπομένως πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε, ὅτι

μᾶς εἶναι ἀπαραίτητη ἐτοιμασία μεγαλύτερη ἀπ' αὐτή πού ὡς τώρα γνωρίζαμε.

► Βρισκόμαστε στήν περίοδο πού οἱ Πατέρες πρόβλεψαν ὅτι, «θά πειραστοῦν οἱ κατοικοῦντες στή γῆ». Ὅλα τείνουν στό νά ἀγαπήσουμε τό Χριστό καί νά συνειδητοποιήσουμε τό νόημα τοῦ Σταυροῦ πού εἰδικά σίς μέρες μας ἔχει ἰδιαίτερο λόγο.

► Τα ἀνθρώπινα, ὅλα, τρέπονται καί ἀλλοιώνονται καί μεταποιοῦνται, καί μεῖς παραινόμενε οἱ ἴδιοι καί πολλές φορές μας... φταῖνε καί τά ρούχα μας.

► Οἱ διωγμοί καί οἱ θλίψεις εἶναι τά σημερινά χαρακτηριστικά στόν κόσμο τῆς ἀδικίας πού ζοῦμε. Αὐτά δέν εἶναι οὔτε κἄν ἡ ἀρχή τῶν ὄσων ἔρχονται ἐντός ὀλίγου γιά τήν κοινωνική δικαιοσύνη. Γι' αὐτό μήν ἀπορεῖτε γιατί ὅλα αὐτά; Ἀλλά νά τά ἀντιμετωπίζετε μέ καρτερία, προσευχή καί ὑπομονή.

► Πειρασμοί, ἀρρώστιες, χωρισμοί, περιπέτειες στή ζωή κάθε μέρα. Τ' ἀκοῦς καί πικραίνεσαι συνεχῶς! Πῶς ἔγινε ὁ κόσμος χωρίς Θεό! Μία ζούγκλα, ἕνα ἀνθρωποσφαγεῖο! Ὁ Θεός νά μᾶς λυπηθεῖ.

► Παρακολουθῶ τήν ὀργιάζουσα ὀρμή τοῦ κακοῦ πού ἀπό μέρα σέ μέρα κατακτᾷ τά πάντα καί ἤδη τό μυστήριο τῆς ἀνομίας ὄχι μόνο ἐκτελεῖται ἀλλά βασιλεψε καί αἰχμαλώτισε τά πάντα. Πόση προσοχή καί θάρρος μᾶς χρειάζεται!

► Χρειάζεται θάρρος καί στροφή πρὸς τό Θεό ὀλόψυχη καί ἐπίμονη γιατί, δέν ἀπέχει πολύ ὁ καιρός, πού θά πλανοῦνται καί οἱ φρόνιμοι καί οἱ συνετοί.

A.-M.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἀντωνίου Ράλλη, θεολόγου

Ἰδιαίτερα χαρακτηριστική κατά τήν ἀνάγνωση τῶν Εὐαγγελίων εἶναι ἡ ἀποσιώπηση πολλῶν λόγων καί περιστατικῶν σχετιζόμενων μέ τήν Θεοτόκο, φαινόμενο πού ἀρχικά προξενεῖ κάποια ἀπορία. Πῶς Αὐτή πού ἀξιώθηκε νά ἀκούει τό μακαρισμό τῶν ἀνθρώπων καί τῶν Ἀγγέλων γιά τό παράδοξο γεγονός ὅτι ἐβάστασε στήν κοιλία Της τόν ἴδιο τόν Θεό δέν τό διακηρύττει; Γιατί δέν διαλαλεῖ τό θαῦμα; Δέν μπορούσε κάτι νά πεῖ;

Ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στό σημεῖο ἀκριβῶς πού ἀπό τόν Ἅγιο Σιλουανό τόν Ἀθωνίτη χαρακτηρίστηκε ἁγία σιγή ἢ ἀπό ἄλλους Μυστήριον τῆς Σιωπῆς τῆς Θεοτόκου. Ἡ Παναγία ἠθελημένα δέ μίλησε πολύ γιά τόν Χριστό γιατί εἶχε νά πεῖ τόσα πολλά... Διετήρει πάντα... ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς (Λουκ. Β', 51), τά διατηροῦσε ὅλα μέσα Της καί ὅπως ὅταν κάποιος ἔχει νά πεῖ πολλά, κάποιες φορές δέ λέει τίποτα, ἔτσι καί ἡ ταπεινή κόρη τῆς Ναζαρέτ σιωποῦσε. Ἄφηνε τόν Υἱό Της νά μιᾶ. Τήν εὐγλωττη αὐτή σιωπή ἀντιλαμβάνονται πιό καλά ὅσοι, μετά ἀπό μακρόχρονη ξενιτιά, βιώνουν στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας –πού ἐναγώνια τούς περιέμενε– τό μεγαλεῖο τῆς σιωπηλῆς ἀγάπης.

Ἀναμφίβολα, ὅλες οἱ σελίδες τοῦ Εὐαγγελίου δέ θά ἔφθαναν γιά νά καταγράψει ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καί ὅλων μας τά ὅσα εἶδε καί ἔζησε κοντά στόν υἱό Της, στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά καί νά τό ἔκανε ἀκόμη –παρατηρεῖ ὁ προαναφερθεῖς Ἅγιος– καί πάλι δέν θά μπορούσαμε νά συλλάβουμε οὔτε τήν ἀγάπη πρὸς τόν Υἱό καί Θεό Της

οὔτε τίς ὀδύνες τῆς ψυχῆς Της κατά τόν καιρό τῆς σταυρώσεως. Ὅπως εὐστοχα γράφηκε: «τό μυστήριο τῆς Παρθένου εἶναι στήν Ὁρθοδοξία μυστήριο λειτουργικό καί γι' αὐτό μόνο μέσω τῆς λατρείας εἶναι δυνατόν νά διακρίνουμε τό πλῆθος τῶν χωρίων τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης πού ἀναφέρονται σ' Αὐτή. Οἱ Εὐαγγελισταί γράφουν πράγματι στά ἱερά βιβλία ὅ,τι εἶναι ἀπαραίτητο γιά τήν ἀσφάλεια τῶν λόγων τῆς κατηχήσεως (πρβλ. Λουκ. Α', 4) καί ἀφήνουν τά ὑπόλοιπα νά τά ζεῖ ἡ Ἐκκλησία στή Λειτουργία της -Π. Νέλλας».

Πράγματι, στή λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας καί εἰδικότερα στούς θεοῦφαντους ὕμνους ἡ Παναγία «ἀποκαλύπτει» πολλά ἀπό τά μυστικά Της. Ποιός ἀλήθεια μένει ἀσυγκίνητος μπροστά στίς θρηνητικές καί συνάμα δοξολογικές ἀναφωνήσεις τῆς Θεοτόκου ὅπως χαρακτηριστικά ἀποτυπώνονται στά Ἐγκώμια τῆς Μ. Παρασκευῆς; Τίς μοί δώσει ὕδωρ καί δακρύων πηγάς... ἵνα κλαύσω τόν γλυκύν μου Ἰησοῦν; Ὡ βουνοί καί νάπαι καί ἀνθρώπων πληθύς, κλαύσατε καί πάντα θρηνησατε, σύν ἐμοί τη τοῦ Θεοῦ ὑμῶν Μητρί... Τέτρωμαι δεινῶς καί σπαράττομαι τά σπλάγχνα, Λόγε, βλέπουσα τήν ἄδικόν σου σφαγῆν... Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς τάφω νῦν καλύπτῃ; Δοξάζω σου, Υἱέ μου, τήν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Ἔτσι τόσο τό κραυγαλέο μυστήριο

τῆς Θεοτόκου ὅσο καί τό βροντερό κήρυγμα τῆς σιωπῆς Της βιώνονται ὡς ρήματα ἄρρητα, μέσα στή λειτουργική ζωῆ. Αὐτήν τήν ὑπερκόσμια φωνή εὐχόμεσθε νά ἀφουγκραστοῦν καί οἱ γείτονες Εὐαγγελικοί, οἱ ὅποιοι περιορίζουν σχολαστικά τό λόγο τοῦ Θεοῦ μόνο σέ συγκεκριμένες σελίδες τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀγνοώντας τή σύνδεση τῆς Βίβλου μέ τήν Παράδοση καί τή ζωντανή ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ εὐχνο καρπό, δίχως συνάμα νά ἀποδίδουν τήν πρέπουσα τιμή στό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου.

Μέσα λοιπόν στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί στή ζωῆ της μπορεῖ νά κατανοηθεῖ ἡ ἀναφορά τοῦ ποιητοῦ στό Ἄσμα Ἀσμάτων (Δ' 3) γιά τήν ὠραία λαλιά τῆς Νύμφης. Νύμφη εἶναι ἡ Παναγία καί λαλιά ὠραία εἶναι ἡ βίωση τοῦ μυστηρίου τῆς εὐλαλης σιωπῆς Της. Ἔτσι μᾶλλον τό κατανοεῖ καί ὁ ἅγιος ὑμνογράφος τοῦ Θεοτοκαρίου, ὅταν ἀναφερόμενος στό χωρίο αὐτό ἐπεξηγεῖ ὅτι ἡ λαλιά τῆς Παναγίας

εἶναι ὠραία γιατί μέ τά χεῖλη Της φίλησε τόν Χριστό – μολοντί δέ μίλησε πολύ γι' Αὐτόν. (Πέμπτη πλ. Α' ἤχου): «Σοῦ τά χεῖλη πέφυκε σπαρτίον κόκκινον καί τί ὠραία ἡ λαλιά σου! δι ὧν κατεφίλησας, Θεόν Παναγία, ὡς βρέφος ἐπωλένιον».

Τά χεῖλη Σου μέ τά ὁποῖα καταφίλησες τόν Θεό, ὡς βρέφος πού κράτησες στά χέρια Σου, εἶναι σάν τήν κόκκινη κλωστή καί τί ὠραία πού εἶναι ἡ λαλιά Σου Παναγία!...

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ

Γεωργίου Πουρνάρα, θεολόγου

«Σήμερον ἔαρ νοητόν ἀνέτειλεν ἡμῖν, περ-
κάζον ἄνθη τὰ λογικά ἢ παγκόσμιος μνήμη
Γεωργίου τοῦ σοφοῦ μεγαλομάρτυρος».

Ἡμερα, εὐσεβεῖς χριστιανοί, μέσα στήν ἄνοιξη τῆς φύσεως κάποια ἄλλη ἄνοιξη ξεπροβάλλει. Ἄνοιξη νοητή καί πνευματική, κατάφορτη ἀπό εὐωδίασά οὐράνια λουλούδια, ἡ μνήμη τοῦ σοφοῦ καί γενναίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Ἡ μνήμη του δέν ἐπεκτείνεται στό χῶρο μιᾶς χώρας, ἤ ενός νησιοῦ, ἀλλά ἀπλώνεται σ' ὁλόκληρο τό χριστιανικό ὀρθόδοξο κόσμο, σάν ὁλόλαμπρος ἥλιος πού ἀκτινοβολεῖ τό φῶς τοῦ ἐκ τάφου ἀνατείλαντος Ἡλίου, τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἐορτάζουμε λοιπόν τόν σοφό ἀπολογητή, τό θαρραλέο ὁμολογητή καί τόν ἀνίκητο ὑπερασπιστή τῆς ἀμώμητης πίστεώς μας.

Λαμπρή ἦταν ἡ καταγωγή του, ξακουστή ἡ πατρίδα του, ἡ Καππαδοκία, ζηλευτή καί ἐξαιρετή στό στράτευμα τοῦ Διοκλητιανοῦ ἡ θέση του, κι ὅμως, πάνω ἀπό ὅλα αὐτά τὰ κοσμικά καί πρόσκαιρα ἔβαζε ὁ πανέμορφος νεαρός ἀξιωματικός τό νυμφίο τῆς ψυχῆς του, τό νικητή τοῦ θανάτου καί ἀρχηγό τῆς ζωῆς του, Κύριον Ἰησοῦ.

Γι' αὐτό καί ὅπως λέγει ὁ ἱερός Συμεών, ὁ μεταφραστής τοῦ βίου Του, «χριστιανόν ἑαυτὸν ἀνεκῆρυξε, τήν τῶν εἰδώλων ματαιότητα διελέγ-
χων καί ἀσθένειαν καί μυκτηρίζων τοὺς πιστεύ-
οντας ἐπ' αὐτά». Μάλιστα δέ ἀπό τό ναό τῶν εἰδώλων ἔδιωξε τὰ δαιμόνια καί θαυματουργικά

ἔρριξε τὰ ἀγάλματα τῶν ψεύτικων θεῶν σέ συντρίμια, καί παρέμεινε ἀδούλωτος ἀπό τίς πιέσεις τοῦ αὐτοκράτορος καί ἀνίκητος ἀπό τοὺς ἐχθρούς τῆς πίστεως.

Θωρακισμένος μέ φλογερή πίστη, ἔφερε σάν ἀσπίδα τή χάρη τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καί κρατοῦσε σάν δόρυ τόν τίμιο Σταυρό.

ὑποβάλλεται σέ φρικτά μαρτύρια. Τοῦ τρυποῦν τήν κοιλιά μέ κοντάρι, ἀλλά ἡ πανσθενῆς δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου τόν διαφυλάττει ἄτρωτο. Τόν τοποθετοῦν ὑστερα ἐπάνω σέ τροχό μέ ἀκονισμένες σιδερένιες λεπίδες καί μέ τό γύρισμα τοῦ τροχοῦ καταξεσχίζονται οἱ σάρκες, ἀλλά καί πάλιν ἀβλαβῆς παραμένει. Τοῦ φοροῦν κατόπιν ὑποδήματα μέ καρφιά μυτερά. Καί τόν ὑποχρεώνουν νά τρέξει, τό αἷμα τρέχει ἄφθονο, ἀλλά καί πάλι ὁ Κύριος τόν σώζει.

Πλήθος βάσανα φρικτά καί ἀνήκουστα δοκιμάζει ὁ ἅγιος. Καί σέ λάκκο μέ ἀσβέστη τόν ρίχνουν, πού θά ἔπρεπε νά κατακαοῦν ὄχι μόνον οἱ σάρκες του ἀλλά καί τὰ κόκκαλά του καί ὅμως ἀβλαβῆς διαμένει, διότι «οὐκ ἠλέησε τό σκεῦος τό πήλινον τό ἑαυτοῦ, ἀλλά γυμνὸν ἀνεχάλκευσεν, ἐν βασάνοις αὐτὸ προσαμοιβόμενος». Δέν ἐκοίταξε τήν ἄνεση καί τήν καλοπέρασή του, ἀλλά γυμνὸ τό σῶμα του καί παραδομένο στό μαρτύριο τό ἐγύμνασε καί τό ἐσκληραγώγησε.

Τελευταία πιά δέχθηκε τόν δι' ἀποκεφαλισμοῦ θάνατο καί ἀνέβηκε στά ὑπερκόσμια σκηνώματα, ὅπου προγεύεται καί προαπολαμβάνει τά ἀγαθά τοῦ Παραδείσου, καί ἀπό ὅπου «ρεῖθρα θαυμάτων, ὕψοθεν ἤμῖν ὀμβροβλητεῖ, ὁ Μάρτυς Γεώργιος». Δηλαδή, ἀπό τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ζεῖ ὁ μεγαλομάρτυς, βρέχει σ' ἐμᾶς πλούσια θαύματα καί σκορπίζει οὐράνιες εὐεργεσίες, σ' ὄσους ζητοῦν τήν εὐλογία του.

Ποιοί νά πρωτοθαυμάσει κανεῖς τώρα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀπό τά κατορθώματα καί τά θαύματα τοῦ ἁγίου Γεωργίου; Ἀπό ὅλα, ἕνα πρέπει νά ἐγκωμιάσουμε. Τήν ἐγκατάλειψη τοῦ ἑαυτοῦ του, τό θάρρος καί τήν παρηρησία του.

Σήμερα δυστυχῶς οἱ πολλοί ἄνθρωποι πρῶτα καί ἀπό ὅλους φροντίζουν γιά τό συμφέρον τους καί μετά γιά τό Χριστό καί αὐτό εἶναι ἀβέβαιο.

Ποῦ νά βρεθεῖ ἄνθρωπος πού νά ἀκολουθεῖ τό Χριστό χάνοντας τό συμφέρον του; προτάσουμε τά θρησκευτικά μας καθήκοντα, ἀφήνοντας τίς δουλειές —πού δέ τελειώνουν ποτέ—, γιά νά ἀφοσιωθοῦμε στόν Δημιουργό καί Λυτρωτή μας, ἔστω καί μέ οἰκονομική ζημία μας;

Πολλοί ἀπό ἐμᾶς τήν Κυριακή πού ἀνήκει στό Θεό, διοργανώνουμε ἐκδρομές καί διασκεδάσεις, ἐργαζόμαστε ὄχι γιά νά βγάλουμε τά πρὸς τό ζεῖν, ἀλλά γιά νά αὐξήσουμε τά ἔσοδά μας. Προτιμοῦμε τό χρυσό ἀπό τό Χριστό. Δέν εἶναι εὐλογημένα αὐτά τά χρήματα, καί ἡ συμπεριφορά μας αὐτή δέν εἶναι παρά προδοσία ἀπέναντι στό Σωτήρα μας ὅμοια μέ τήν προδοσία τοῦ Ἰούδα, γιατί, γιά ἕνα μεροκάματο χάνουμε τόν «πολύτιμο μαργαρίτη», τόν ἀνεκτίμητο θησαυρό, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πρῶτα ὁ Χριστός καί ἔπειτα ὁ ἑαυτός μας. Πρῶτα τά καθήκοντά μας τά θρησκευτικά καί ὕστερα νά φροντίζουμε γιά τή ζωή μας.

Εἴμαστε χριστιανοί, στρατιῶτες ἀγωνιστές τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἀγώνας ἡ ζωή, πνευματικός καί ὑλικός. Πνευματικός, γιά νά κερδίσουμε τόν

Παράδεισο καί ὑλικός γιά τή συντήρηση τή δική μας καί τῶν παιδιῶν μας. Τίποτε ὑλικό δέ παίρνουμε μαζί μας. Ἐκείνο πού ἀξίζει περισσότερο εἶναι ἡ ἀγάπη μας πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας. Ἡ φροντίδα μας μόνο γιά τόν ἑαυτοῦλη μας ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν σύγκρουσή μας μέ τοὺς ἄλλους, διαταράσσοντας ἔτσι ἀνεπανόρθωτα τόν κοινωνικό ἴστό.

Ζοῦμε στήν ἐποχὴ τῆς αὐτοαπομόνωσης. Ὁ ἄνθρωπος κοιτᾷ τό προσωπικό του συμφέρον ἀδιαφορώντας ἐάν πληγώνει, ἀδικεῖ ἢ ἔξαπατᾷ τόν συνάνθρωπό του. Μπροστά στήν προσωπική του καλοπέραση καί γαλήνη εἶναι ἱκανός νά τά κάνει ὅλα.

Κοιτᾷζει μόνο τόν ἑαυτό του. Ποῦ ἡ θέση τοῦ Χριστοῦ στήν καρδιά του; ποῦ ἡ ἀγάπη, ποῦ ἡ αὐταπάρνηση; ποῦ ἡ πίστη του; ποῦ ἡ καλοσύνη του; ποῦ ἡ σκέψη γιά τόν πόνο τοῦ ἄλλου; Ἡ καρδιά του εἶναι σκληρὴ σάν πέτρα. Ὅμως, ὅταν κάτι ἴσως συμβεῖ παράξενο καί ἀνεξήγητο στήν πορεία τῆς ζωῆς του, καί αὐτὴ ἡ σκληρὴ καρδιά, ἐάν ἔχει κάποιο ἴχνος μεταμέλειας, τότε μετανοεῖ καί μαλακώνει ἐπανερχόμενη στή φυσικὴ καί ἐν Χριστῷ πνευματικὴ τῆς κατάστασης. Ἐάν ὄχι, παραμένει σκληρὴ καί παραδίδεται στόν ὄλεθρο καί τήν καταστροφή.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος περιφρόνησε καί ἀπαρνήθηκε τήν ὕλη, τό ὑλικό του συμφέρον, τά ἀγαθά, τά ἀξιώματα καί ἀκολούθησε τό δρόμο τῆς ὁμολογίας καί τοῦ μαρτυρίου, «ἵνα Χριστόν κερδίσει». Ἐτσι καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, ἄς περιφρονήσουμε καί ἄς ἀπαρνηθοῦμε τόν ἑαυτό μας —τόν κακό μας ἑαυτό— καί ἄς κοιτάζουμε γύρω μας. Ἄς κοιτάζουμε τοὺς ἄλλους στά μάτια, σάν νά κοιτᾷμε τό Χριστό καί νά τοὺς ποῦμε ὅτι τοὺς ἀγαπᾶμε, ὄχι μόνο μέ λόγια, ἀλλά μέ πράξεις. Γιατί μόνο μέ τήν ἀγάπη μας πρὸς τόν πλησίον μας καί θά ὀδηγηθοῦμε στά μονοπάτια τοῦ Παραδείσου, ὅπου θά γίνουμε μέτοχοι τῆς κληρονομίας τοῦ Πατρός καί θά ἀπολαύσουμε τίς ἀστείρευτες καί αἰώνιες χαρές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ΑΜΗΝ.

Πρός όλες τις απελπισμένες συζύγους και μητέρες:

Τό λαμπρό παράδειγμα τῆς Ἀγίας Μόνικας

Ἡ Ἁγία Μόνικα (332-388) γεννήθηκε στήν Ταγάστη τῆς Νουμιδίας ἀπό χριστιανούς γονεῖς. Ἦταν μητέρα τοῦ μεγάλου θεολόγου καί φιλοσόφου ἁγίου Αὐγουστίνου. Οἱ γονεῖς τῆς τήν πάντρεψαν τό 350 μ' ἕναν εἰδωλολάτρη, τόν Πατρίκιο, ἄνθρωπο καλοπροαίρετο, ἀλλά πολύ ὀξύθυμο καί ἄστατο.

Ἡ Μόνικα μέ τήν ὑποταγή καί τήν ὑπομονή τῆς ἀγωνίστηκε νά τόν ὀδηγήσει στόν Χριστό. Στίς ὥρες ἡρεμίας ἔριχνε στήν καρδιά τοῦ συζύγου τῆς τά σπέρματα τοῦ θείου λόγου, κι ὅταν ἐκεῖνος κοιμόταν, αὐτή τά πότιζε μέ τά δάκρυα τῆς προσευχῆς τῆς. Πολλές φίλες τῆς ἔρχονταν στό σπίτι τῆς μέ ἔκδηλα στό πρόσωπό τους τά χτυπήματα τῶν συζύγων τους καί ἀποροῦσαν πῶς ἡ Μόνικα, πού εἶχε σκληρό ἄνδρα, κατά-

φερνε νά ζῆ μαζί του εἰρηνικά καί χωρίς ξυλοδαρμούς. Ἡ χαρά τῆς ἁγίας ἦταν ἀπερίγραπτη ὅταν ὁ Πατρίκιος ἔγινε μέ τόν καιρό ἕνας ἀληθινός χριστιανός.

Μέ τήν ἴδια ὑπομονή καί μακροθυμία ἀντιμετώπιζε καί τήν πεθερά τῆς, ἡ ὁποία ἦταν ἰδιότροπη καί διαρκῶς τήν ἔβριζε καί τήν ταπεινῶνε μπροστά στους ξένους. Τελικά μέ τήν ἀρετή τῆς, τῆς προσεῖλκυσε τήν συμπάθεια καί τήν ἐκτίμησή τῆς.

Ὅταν ὁ ἱερός Αὐγουστίνος ἦταν μικρός, ἀρρώστησε καί κινδύνεψε νά πεθάνη. Σκέφθηκαν τότε νά τόν βαπτίσουν. Ἡ μητέρα του ὅμως προέβλεπε τούς δυνατούς πειρασμούς πού θ' ἀντιμετώπιζε στή νεότητά του καί γι' αὐτό ἀνέβαλε τή βάφτισή του.

Μαζί μέ τό γάλα τῆς ἡ εὐσεβῆς μητέρα φρόντισε νά μεταδώσει στό παιδί τῆς καί τήν εὐσέβεια. Διέκρινε ὅμως σ' αὐτό τόν χαρακτήρα τοῦ πατέρα του καί διαισθανόταν τόν κίνδυνο πού θά διέτρεχε ἡ ψυχή του μέσα στή διεφθαρμένη κοινωνία ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ὅσο μεγάλωνε ὁ γιός τῆς, μεγάλωναν τά πάθη του καί τά ὄργιά του.

Ἡ προσευχή τῆς μητέρας ἀνέβαινε πύρινη στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά φαινόταν πῶς δέν εἰσακούεται. Ὁ Αὐγουστίνος πηγαίνει στήν Καρχηδόνα γιά νά σπουδάσει. Ἐκεῖ ψήνεται στό σεξουαλικό καμίνι τῆς διεφθαρμένης πόλεως. Ἡ μητέρα μαθαίνει ὅτι ὁ γιός τῆς παραστράτησε, καί τρέχει ταραγμένη νομίζοντας ὅτι ἡ παρουσία τῆς θά τόν συγκρατήσει. Δυστυχῶς τά λόγια καί τά δάκρυά τῆς δέν συγκινοῦν πιά τήν καρδιά τοῦ Αὐγουστίνου. Δέν χάνει ὅμως τό θάρρος τῆς. Προσπαθεῖ ὑπομονετικά νά διεγείρει στήν ψυχή του τήν ἀποστροφή γιά τήν ἁμαρτία.

Τό ἀποτέλεσμα εἶναι πάλι ἀρνητικό, ἀλλά ἡ πιστή μητέρα δέν ἀπελπίζεται. «Προσεύχεται ἐκτενέστερον» καί χύνει δάκρυα περισσότερο ἀπ' αὐτά πού χύνουν οἱ μητέρες γιά τόν θάνατο τῶν παιδιῶν τους. Πόση πικρία δοκιμάζει ὅταν μαθαίνει ὅτι ὁ γιός της ἔχει σέ ἡλικία δεκαοκτώ ἐτῶν ἑταίρα καί ἐξώγαμο παιδί! Ἐλπίζει ὅμως στή μετάνοιά του. Ἡ ἐλπίδα αὐτή μαζί μέ τή δυνατή πίστη τή συγκρατοῦν.

— Μιά μέρα παιδί μου, τοῦ λέει, θά ἔρθης ἐκεῖ πού εἶμαι ἐγώ.

Νέα θλιβερή εἶδηση καταφθάνει ἀπό τήν Καρχηδόνα. Ὁ Αὐγουστίνος ἔγινε αἰρετικός — μανιχαῖος! Φίδι φαρμακερό δάγκωσε τή Μόνικα, ἡ ὁποία αὐτή τή φορά λυγίζει. Πηγαίνει ξανά μόνη της στήν Καρχηδόνα, κλαίει, θρηνεῖ, ἴκετεύει. Ὅλα ὅμως πᾶνε χαμένα. Μοναδική παρηγοριά κι ἐλπίδα της εἶναι ἡ προσευχή. Μέρα-νύχτα παλεύει μέ τόν Θεό.

Καταφεύγει σέ κάποιον ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος τή συμβουλεύει καί τήν παρηγορεῖ. Τέλος τῆς λέει:

— Πήγαινε στήν εὐχή τοῦ Θεοῦ, παιδί μου. Ποτέ δέν θά χαθῆ ὁ γιός τόσων δακρύων!

Ὁ Θεός ὅμως θέλει νά δοκιμάσῃ περισσότερο τήν ἰώβεια ὑπομονῆς της. Ὁ Αὐγουστίνος τῆς εἶπε ὅτι θά πάῃ στήν Ἰταλία. Ἡ Μόνικα, ἀφοῦ δέν μπορεῖ νά τόν μεταπεισῆ, ἀποφασίζει νά πάῃ μαζί του. Κατεβαίνουν στό λιμάνι, ἀλλά ἐκεῖνος τήν ξεγελά καί ἐξαφανίζεται. Ταξιδεύει μόνος. Ἡ μητέρα ξημερώνεται στήν προσευχή, πνιγμένη στά δάκρυα. Μέ ραγισμένη καρδιά, ἀλλά μέ γενναῖο φρόνημα, ὑψώνει τά μάτια στόν οὐρανό, κι ὕστερα ἀγναντεύει τό πέλαγος.

— Κύριε! φωνάζει. Ἀφήνω τό παιδί μου στόν ὠκεανό τῆς εὐσπλαχνίας Σου. Τά κύματα τῆς χάριτός Σου ἄς τό οδηγήσουν στό λιμάνι Σου.

Γέρασε ἡ Μόνικα στή σχολή τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἐλπίδος. Ἄντί νά ἐπιμένῃ τήν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, βάλθηκε ἡ ἴδια νά τόν κυνηγᾷ

σέ στεριές καί θάλασσες. Ἐγκαταλείπει τήν Ἀφρική καί ἔρχεται στά Μεδιόλανα (Μιλάνο) γιά τήν τελική ἐπίθεση.

Στά Μεδιόλανα ζεῖ τό γλυκοχάραμα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀσώτου. Ἡ μία χαρά διαδέχεται τήν ἄλλη: ὁ Αὐγουστίνος ἀηδίασε τούς μανιχαῖους καί τούς ἐγκατέλειψε. Μέ βαθιά συγκίνηση τόν βλέπει νά συχνάζῃ στά κηρύγματα τοῦ ἁγίου ἐπισκόπου Ἀμβροσίου καί νά μιλά γι' αὐτόν μέ σεβασμό καί ἐκτίμησι.

Ὁ Αὐγουστίνος παλεύει. Τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας χαλάρωσαν, ἀλλά ἀκόμη δέν ἔσπασαν. Γι' αὐτό τελικά μνηστεύεται. Τέσσερις γυναῖκες τόν πολιορκοῦν ἐκείνη τήν ἐποχή. Δυό ἐρωμένες, ἡ μνηστή καί ἡ μητέρα του. Παλεύουν καί οἱ τέσσερις νά τόν κατακτήσουν. Τέλος νικᾷ ἡ μητέρα του, ὁ ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς καί τῶν δακρύων, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἐλπίδος. Ἐκείνη πού νίκησε τόν ἀτίθασο σύζυγο καί τή δύστροπη πεθερά, νίκησε τώρα τόν γιό της ὕστερα ἀπό τριάνα χρόνια ἀγῶνος καί προσευχῆς.

Ὁ Αὐγουστίνος παίρνει σταθερή ἀπόφαση νά ἐπιστρέψῃ στόν Χριστό καί νά ἀφοσιωθῆ στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ποῖός μπορεῖ νά νιώσῃ τή χαρά τῆς Μόνικας τήν ὥρα πού βαπτίζοταν ὁ γιός της; Ἐδῶ τελίωσε ἡ ἀποστολή της. Εἶδε πιά τό παιδί της στήν ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου.

— Νῦν ἀπολύεις τήν δούλην Σου, Δέσποτα, ἐν εἰρήνῃ, ψελλίζει συγκινημένη. Μητέρα καί γιός ἐπιστρέφουν στήν Ἀφρική.

Στήν Ὀσσια, σίς ἐκβολές σταθμεύουν σέ μιᾶ φιλική ἔπαυλη γιά νά ξεκουραστοῦν. Ἐκεῖ ἡ Μόνικα ἀρρωσταίνει καί σέ λίγες μέρες, σέ ἡλικία 56 ἐτῶν, παραδίδει τό πνεῦμα της «ἐν εἰρήνῃ» στόν Δέσποτα Χριστό. Ὁ Κύριος εἶχε ἐκπληρώσει καί τήν τελευταία ἐπιθυμία της.

Ἀπό τό βιβλίον «Χαρίσματα καί χαρισματοῦχοι», τῆς Ἰ. Μ. Παρακλήτου.

Ποιός είναι εὐτυχής;

ΥΠΟΘΕΣΤΕ, ἀγαπητοί μου, υποθέστε ότι βρίσκεστε μέσα σ' ένα πλήθος κόσμου, και ότι ο κόσμος αυτός είναι ἄνθρωποι που ἔχουν διαφορετική ἡλικία, διαφορετική μόρφωση, διαφορετικές ἀσχολίες και ἐπαγγέλματα· ἄλλοι μικροί, ἄλλοι μεγάλοι, ἄλλοι γέροι· ἄλλοι πλούσιοι, ἄλλοι φτωχοί· ἄλλοι ἐπιστήμονες, ἄλλοι ἀγράμματοι· ἄλλοι ἄσπροι, ἄλλοι μαῦροι, ἄλλοι κόκκινοι· ἄντρες και γυναῖκες· κόσμος κάθε καρυδιάς καρύδι. Ἐάν σ' αυτό τόν κόσμο κάνετε τήν ἐρώτηση: «Ποιός ἄνθρωπος εἶναι εὐτυχισμένος;», νομίζετε ότι οἱ ἀπαντήσεις που θά πάρετε θά εἶναι ὅλες ἴδιες; Ὁχι. Θά διαφέρουν. Ἄλλοι θά πουν· Εὐτυχισμένος εἶναι ὁ ἄνθρωπος που ἔχει λεφτά· ὁ παρᾶς εἶναι παντοδύναμος· μέ τά λεφτά κάνεις ὅ,τι θέλεις, βρίσκεις ὅ,τι θέλεις, και ἀπολαμβάνεις ὅλα τά ἀγαθά του κόσμου. Ἄλλοι θά πουν· Εὐτυχισμένοι εἶναι ἐκεῖνοι που περνούν τή ζωή τους εὐχάριστα, γλεντοῦν διασκεδάζουν, και δέ νοιάζονται γιά τίποτε. «Φάγωμεν και πί-

«Αὐτός δέ εἶπε· Μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον του Θεοῦ και φυλάσσοντες αὐτόν».
(Λουκ. 11, 28)

ωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν» (Α΄ Κορ. 15, 32), εἶναι τό σύνθημά τους. Ἄλλοι θά πουν· Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοί που ἔχουν τά μέσα και ταξιδεύουν στό ἐξωτερικό και βλέπουν και ἀκούνε τόσα ὠραία πράγματα. Ἄλλοι θ' ἀπαντήσουν· Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοί που φοίτησαν στά πανεπιστήμια, πήγαν στό ἐξωτερικό, σπούδασαν, ἔμαθαν γλώσσες, και τώρα κατέχουν διάφορες θέσεις και παίρνουν μεγάλους μισθούς...

***

Ἄλλ' οἱ ἀπαντήσεις δέν τελειώνουν. Και φαίνεται μέν ότι διαφωνοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά στό βάθος ὅλοι εἶναι σύμφωνοι. Γιατί τά διάφορα πράγματα, που θεωροῦν σπουδαία και ἀξια νά τούς κάνουν εὐτυχισμένους, ὅλα εἶναι πράγματα ἐγκόσμια, δηλαδή πράγματα που δέν ἔχουν διάρκεια. Ὅλα τά πράγματα, που θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι και κάνουν τά πᾶν γιά νά τ' ἀποκτήσουν και νά τ' ἀπολαύσουν, δέν μένουν. Ὅλα φθειρόνται, ὅλα καταστρέφονται, ὅλα χάνονται. Και τά λεφτά πετοῦν σάν πουλιά ἀπό ἄνθρωπο σέ ἄνθρωπο και ἀπό πολιτεία σέ πολιτεία, και τά γλέντια τελειώνουν, και τό κορμί φθίρεται, και ἡ ὁμορφιά γίνεται ἀσχήμια, και τό μυαλό ἐξασθενίζει και δέν κρατάει πιά τίποτε, και στό τέλος ἕνας λάκκος ἀνοίγεται στή γῆ και μέσα στό λάκκο θάβεται κι ὁ πλούσιος κι ὁ φτωχός, κι ὁ ἐπιστήμων κι ὁ ἀγράμματος, κι ὁ νέος κι ὁ γέρος. Ἐκεῖ

στόν τάφο καταλήγουν όλα τὰ ἐγκόσμια, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας: «Πάντα μαιότης τὰ ἀνθρώπινα ὅσα οὐκ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γάρ ὁ θάνατος, πάντα ταῦτα ἐξηφάνισαι».

Καί ἐφ' ὅσον ἡ εὐτυχία σάν μόνιμη κατάσταση δέν ὑπάρχει στά ἐγκόσμια ἀγαθά, πού τότε ὑπάρχει ἡ εὐτυχία; Ποιός εἶναι εὐτυχισμένος; Δέν ὑπάρχει κανείς; Ἀλλά τότε γιατί νά ζοῦμε; Γιατί, θά πούν οἱ ἄπιστοι, γιατί νά μᾶς φέρει ἐδῶ στόν κόσμο ὁ Θεός; Νά κοπιᾶζουμε καί νά βασανιζώμαστε γιά νά πιάσουμε τήν εὐτυχία, καί μόλις τήν ἀγγίξουμε, αὐτή νά φεύγει καί νά μᾶς ἀφήνει στή λύπη καί στόν ἀναστεναγμό;...

Ἀλλά νά ἀκούγεται μιὰ φωνή. Προσέξτε τήν· Ἄνθρωποι· ὑπάρχει χαρά, ὑπάρχει εὐτυχία. Ὅχι ὅμως στά πράγματα πού τήν ζητᾶτε, ἀλλά σέ κάτι ἄλλο πού δέν θεωρεῖτε σπουδαῖο καί ἀναγκαῖο γιά τήν εὐτυχία σας, καί ὅμως εἶναι τό πιό σπουδαῖο, τό πιό ἀναγκαῖο, τό πιό ἀπαραίτητο. Εἶναι ἀναγκαῖο καί ἀπαραίτητο, ὅπως εἶναι τό φῶς πού βλέπουμε, τό νερό πού πίνουμε, τό ψωμί πού τρῶμε. Χωρίς τροφή, χωρίς ψωμί, χωρίς νερό, χωρίς ἥλιο δέν μπορεῖ νά ζήσει ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλά καί ἀπό αὐτά πιό ἀπαραίτητο καί ἀναγκαῖο εἶναι κάτι ἄλλο. Θά σᾶς τό πῶ ἀλλά δέν ξέρω ἂν θά τό ἐκτιμήσετε ὅπως πρέπει. Γιατί δυστυχῶς στά χρόνια πού ζοῦμε, χρόνια ἀπιστίας καί διαφθορᾶς, ἔπαυσαν οἱ ἄνθρωποι νά ἐκτιμοῦν τά μεγάλα καί ὑψηλά, καί δίνουν μεγάλη σημασία στά μικρά καί

στά ἀσήμαντα. Τί θά λέγατε γιά ἕναν, πού τά χαλίκια τὰ θεωρεῖ διαμάντια, καί τά διαμάντια τὰ θεωρεῖ χαλίκια; Κάτι τέτοιο καί χειρότερο ἔχει πάθει ὁ σημερινός κόσμος. Χαλίκια εἶναι ὅσα θαυμάζει καί σκοτώνεται κυριολεκτικά γιά νά τ' ἀποκτήσει. Καί διαμάντια πανάκριβα εἶναι αὐτά πού περιφρονεῖ, καί κοροϊδεύει ἐκείνους πού ζητοῦν νά τά ἀποκτήσουν.

— Ἀλλά, λέγε μας τέλος πάντων, ποιό εἶναι ἐκεῖνο πού κάνει τόν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο;

Ἐμένα ρωτᾶτε; Ἄνθρωπος εἶμαι, καί σάν ἄνθρωπος μπορεῖ νά κάνω λάθος στήν ἐκτίμηση διαφόρων προσώπων καί πραγμάτων. Γι' αὐτό σᾶς συνιστῶ νά ρωτήσετε ENAN, πού δέν σφάλλει ποτέ. Αὐτός ὁ ENAS ὅ,τι θά σᾶς πεῖ, εἶναι ἀληθινό ἕκατό τοῖς ἕκατό. Εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ. Τί ἀπαντᾶ στό ἐρώτημα ὁ Χριστός; Θέλετε νά μάθετε; Θέλετε νά ἐφαρμόσετε ὅ,τι θά σᾶς πεῖ ὁ Χριστός; Τίς ἅγιες αὐτές ἡμέρες, πού ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ψάλλει τίς παρακλήσεις στήν ὑπεραγία Θεοτόκο, ὅταν φύγετε ἀπό τήν ἐκκλησία καί πάτε στά σπίτια σας, ἀνοίξτε, παρακαλῶ, τήν ἁγία Γραφή στό Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκά, κεφάλαιο 10, στίχους 38-42, καί κεφάλαιο 11, στίχους 27- 28, καί θά βρῆτε τήν εὐαγγελική περικοπή πού ἀκούσαμε σήμερα ἐδῶ στήν ἐκκλησία. Τό Εὐαγγέλιο δέν πρέπει μόνο νά τό ἀκοῦμε ἐδῶ στήν ἐκκλησία μιὰ φορά τή βδομάδα, ἀλλά νά τό διαβάζουμε κάθε μέρα, καί προπαντός τίς μεγάλες γιορτές. Ἐτσι τό Εὐαγγέλιο θά ἐντυπώνεται πιό πολύ μέσα στό μυαλό μας.

Τό σημερινό Εὐαγγέλιο ἐπαναμβάνεται πολλές φορές τήν περίοδο αὐτή στίς παρακλήσεις· διαβάζεται καί στή Μεγάλη Παράκλησι τῆς Θεοτόκου. Τό ἔχουμε ἐρμηνεύσει. Ἄς λέει, πώς ὁ Χριστός μας πῆγε σ' ἓνα φιλικό του σπίτι. Ἐκεῖ ἔμεναν δύο ἀδερφές. Ἡ μία λεγόταν Μαρία, ἡ ἄλλη Μάρθα. Καί ἡ μέν Μαρία ἤρθε καί κάθισε κοντά στό Χριστό καί ἄκουγε τό Χριστό, καί ἡ καρδιά της δέ χόρταινε ἀπό τά θεῖα λόγια πού ἔβγαιναν ἀπό τό στόμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ δέ Μάρθα πῆγε στήν κουζίνα καί ἐτοίμαζε ἐκλεκτό φαγητό γιά τό Χριστό. Ὁ Χριστός ποιά ἀπ' τίς δυό ἀδερφές ἐπαίνεσε; Αὐτήν πού μαγεύει, ἢ αὐτήν πού ἄκουγε τό λόγο τοῦ Θεοῦ; Ἐπαίνεσε τή Μαρία, πού ἄκουγε τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ στή Μάρθα εἶπε τό «*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καί τυρβάζεις περί πολλά· ἑνός δέ ἐστὶ χρεία*» (Λουκ. 10, 41).

Καί ὄχι μόνο σ' αὐτή τήν περίπτωση, ἀλλά καί σ' ἄλλη περίπτωση λέει τό Εὐαγγέλιο, ὁ Χριστός μακάρισε ἐκείνους, πού ἀκοῦνε τό

Ὁ Χριστός στό σπίτι τῶν Μάρθας καί Μαρίας.
Ζωγραφικός πίνακας τοῦ El Greco.

λόγο τοῦ Θεοῦ. Μιά γυναίκα, πού ἄκουγε τό Χριστό νά διδάσκει, τόσο ἐνθουσιάστηκε ἀπ' τή θεῖα διδασκαλία του, ὥστε δέν κρατήθηκε, ἀλλά φώναξε δυνατά·

— *Τί εὐτυχισμένη πού εἶναι ἡ μάνα πού σέ γέννησε!*

Κι ὁ Χριστός εἶπε·

— *Ναί, εὐτυχισμένη εἶναι ἡ μητέρα μου· ἀλλά εὐτυχισμένη δέν εἶναι μόνο ἡ μητέρα μου· εὐτυχισμένοι εἶναι καί ὅσοι ἀκοῦνε τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί τόν ἐφαρμόζουν* (Λουκ. 11, 27-28).

***

Κι ἐμεῖς, ἀγαπητοί, ἂν θέλουμε, μπορούμε νά γίνουμε εὐτυχισμένοι πραγματικά· κι ἐδῶ στή γῆ, μά πιό πολύ στόν ἄλλο κόσμος· ἀρκεῖ νά πιστεύουμε στό Χριστό, νά τόν ἀκοῦμε καί νά κάνουμε ὅ,τι μᾶς διδάσκει. «*Μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν*».

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

(Ὁμιλία τοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης
π. Αὐγουστίνου Καντιώτου, ἀπό τό βιβλίο
“Κυριακή”, Ἀθήναι 1972, σελ. 241, Α' ἔκδοση).

Ἡ μητέρα τοῦ ἔδειξε τό δρόμο τῆς σωτηρίας...

*Μοῦ τό διηγήθηκε μία γυναίκα
μέ πανεπιστημιακή μόρφωση:*

Στίς δώδεκα τά μεσάνυχτα, χτύπησαν τήν πόρτα στήν Ἐκκλησία. Ἦταν μία γριούλα. Καί ζητοῦσε παπά, νά πάει νά κοινωνήσει ἕναν ἄρρωστο.

Ἄο παπᾶς ἐτοιμάστηκε καί βγήκε ἀμέσως μαζί της. Πλησιάζουν σέ ἕνα φτωχό σπιτάκι, τύπου παράγκα. Ἡ γριούλα ἀνοίγει τήν πόρτα καί μπάζει τόν ἱερέα σέ ἕνα δωμάτιο.

Καί νά ξαφνικά ὁ παπᾶς εὐρίσκεται ἐκεῖ μόνος μέ μόνο τόν ἄρρωστο.

Ἄο ἄρρωστος τοῦ δείχνει μέ χειρονομίες τήν πόρτα καί σκούζει.

— Φύγε ἀπό ἐδῶ! Ποιός σέ ἐκάλεσε;

Ἐγώ εἶμαι ἄθεος. Καί ἄθεος θά πεθάνω.

Ἄο παπᾶς τά ἔχασε.

— Μά δέν ἦλθα ἀπό μόνος μου! Μέ ἐκάλεσε ἡ γριά!

— Ποιά γριά; Ἐγώ δέν ξέρω καμιά γριά!

Ἄο παπᾶς, καθώς στέκει ἀπέναντί του, βλέπει ἐπάνω ἀπό τό κεφάλι τοῦ ἄρρώστου, μία φωτογραφία μέ τήν γυναίκα πού τόν ἐκάλεσε.

Τοῦ λέει, ἐνῶ τοῦ δείχνει τό πορτραῖτο.

— Νά αὐτή!

— Ποιά αὐτή; Ξέρεις, τί λές, παπά; Αὐτή εἶναι ἡ μάνα μου. Καί ἔχει πεθάνει χρόνια τώρα!

Γιά μία στιγμή πάγωσαν καί οἱ δύο. Αἰσθάνθηκαν δέος. Ἄο ἄρρωστος ἄρχισε νά κλαίει. Καί ἀφοῦ ἔκλαψε, ζήτησε νά ἐξομολογηθῆ. Καί μετά, ἐκοινώνησε.

Ἡ μητέρα του εἶχε φροντίσει ἀπό τόν οὐρανό, νά τοῦ δείξει τόν δρόμο τῆς σωτηρίας.

Δημητρίου Ντουῦτκο, ἱερέως

Ἀπό τό βιβλίο του «Στό σταυροδρόμι»,

Μόσχα 1994.

Τό θαῦμα τῆς πόρνης

Μιά πονεμένη χήρα μάνα βρίσκεται σ' ἓνα νοσοκομεῖο μέ τό δίχρονο παιδάκι της νά χαροπαλεύει ἀπό λευχαιμία. Ὁ πόνος της εἶναι μέγας, διότι ἤδη ἔχει χάσει ἄλλα δύο παιδιά, καί τώρα ἔβλεπε νά τῆς φεύγει καί τό τελευταῖο, τρίτο βλαστάρι της. Ὅσο περνοῦσαν οἱ ὥρες, τόσο καί πιά πολύ μεγάλωνε ἡ ἀπελπισία της.

Ἦταν ἤδη 2:00 μετά τά μεσάνυκτα, ὅταν ὄλως ἐκτάκτως πέρασε ἀπό τό θάλαμο ὁ διευθυντής τοῦ τμήματος, νά δεῖ ἓνα διπλανό κοριτσάκι “ἐπί πληρωμή” καί ἀπό παρόρμησι πρόσεξε καί τό δίχρονο παιδάκι τῆς χαροκαμένης ἐκείνης μάνας. Τό ἐξέτασε καί τῆς εἶπε: Λυπᾶμαι πολύ κυρία μου. Πάρε τό παιδάκι σου καί φύγε τώρα, γιά νά πεθάνη τουλάχιστον στήν ἀγκαλιά σου καί στό σπῖτι σου.

Σάν τό ἄκουσε αὐτό ἡ δύστυχη μάνα ἀπό τό στόμα τοῦ γιατροῦ, μέ λυγμούς, τύλιξε τό παιδάκι της μέ μία κουβερτούλα, τό ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά της καί ἔφυγε τρέχοντας. Βγήκε στό δρόμο... Παντοῦ ἐπικρατοῦσε ἐρημιά καί ἡσυχία. Τίποτα δέν κυκλοφοροῦσε.

Σέ μία στροφή τοῦ δρόμου, βλέπει ξαφνικά μπροστά της μία νεαρή σχετικά γυναίκα, περίπου 30 ἐτῶν. Μόλις εἶχε τελειώσει τή “δουλειά της”, ἦταν πόρνη.

Μόλις ἔφθασε ἡ μάνα μπροστά της, τήν σταμάτησε καί τῆς ἔβαλε μέ βία τό παιδάκι της μέσα στήν ἀγκαλιά της. Ταυτόχρονα,

ἔπασε στά πόδια της καί φώναξε: Σῶσε τό παιδί μου! Σῶσε τό παιδί μουουουου!!!

Τά ἔχασε αὐτή! Πόρνη ἦταν, ἀμαρτωλή ἦταν, βυθισμένη στό βουρκο τῆς ἀκολασίας! Τί νά κάνει; Στά πόδια της μία μάνα, στά χέρια της ἓνα παιδί πού ἔσβηνε. Τό εἶδε ὅτι ἔσβηνε. Σήκωσε τά μάτια της στόν οὐρανό καί εἶπε μέ δυνατή φωνή: Τί προσευχή νά κάνω τώρα Θεέ μου; Ἐγώ εἶμαι ἀμαρτωλή, ἐγώ εἶμαι πόρνη! Τώρα μόλις “τελείωσα” τήν δουλειά μου. Ἄν δέν μ' ἀκούς ἐμένα –καί δέν θά μέ ἀκούσεις, βέβαια, γιατί εἶμαι ἀμαρτωλή– ἄκουσε τουλάχιστον αὐτή τή πονεμένη μάνα.

Ἐκείνη τή στιγμή ἔγινε τό θαῦμα!!! Κατέβηκε ἓνα φῶς ἀπό τόν οὐρανό καί τό παιδί ἄνοιξε τά ματάκια του, φώναξε «μανούλα μου!» κι ἄπλωσε τά χεράκια του ἀγκαλιάζοντας τήν πόρνη, γιατί νόμισε

ὅτι αὐτή ἦταν ἡ μανούλα του. «Πάρ' το», τῆς εἶπε, «ὁ Θεός ἔκανε τό θαῦμα Του!»

Ὁ Θεός ἄκουσε τή προσευχή μίας ἀμαρτωλῆς, μίας πόρνης καί ὄχι τῆς μάνας! Αὐτό συντάραξε τά λιμνάζοντα “νερά” στή ψυχή τῆς ἀμαρτωλῆς γυναίκας, ὥστε μέ συντριβή καί μετάνοια, καί μέ ἐξομολόγηση, ὀριστικά πλέον ἄλλαξε τό σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας μέ τή νέα ἐν Χριστῶ ζωή. Δόξα στό Ὄνομά σου, Κύριε!

Πηγῆ: π. Στεφάνου Ἀναγνωστόπουλου, «Πνευματικές διαδρομές στοῦς μακαρισμούς»

Ὁ **μακάριος Ἐπιφάνιος** ἔλεγε:

«Το νά ἀγνοοῦν οἱ ἄνθρωποι ἐντελῶς τοὺς θεῖους νόμους εἶναι μεγάλη προδοσία τῆς σωτηρίας».

Εἶπε ὁ ἴδιος πάλη:

«Ὁ Θεός στοὺς ἀμαρτωλοὺς χαρίζει καί τό κεφάλαιο, ὅταν μετανοοῦν, ὅπως στήν πόρνη καί τόν τελῶνη, ἐνῶ ἀπό τοὺς δικαίους ζητάει καί τόκους. Καί αὐτό εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο πού ἔλεγε ὁ Κύριος στοὺς Ἀποστόλους:

Ἐάν ἡ εὐσέβειά σας δέν ξεπεράσει τήν εὐσέβεια τῶν Γραμματέων καί τῶν Φαρισαίων, δέν θά μπεῖτε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Εἶπε ὁ **ἄββᾶς Εὐπρέπιος**:

«Ἐφόσον παραδέχεσαι ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀξιόπιστος καί δυνατός, πιστεύε Τον καί θά μετέχεις στίς εὐλογίες Του. Ἄν ὅμως τό παίρνεις ἀσῆφιστα τό πράγμα, σημαίνει ὅτι δέν πιστεύεις».

Καί πρόσθεσε:

«Ὅλοι πιστεύουμε ὅτι εἶναι δυνατός ὁ Θεός, ἐπίσης πιστεύουμε ὅτι τά πάντα μπορεί νά κάνει, ἀλλήλα εἶναι ἀνάγκη νά ἔχεις πίστη μέσα σου καί γιά τίς προσωπικές σου ὑποθέσεις, ὅτι δηλαδή καί σέ σένα θά κάνει θαυμαστά σημεῖα».

Ἐνας ἀδελφός ρώτησε τόν ἴδιο Γέροντα:

«Πῶς ἔρχεται στήν ψυχή ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ;»

Καί ὁ Γέροντας εἶπε:

«Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἔχει τήν ταπείνωση καί τήν ἀκτημοσύνη, ἔρχεται μέσα του ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ».

Στίς ἀρχές τῆς μοναχικῆς του ζωῆς ὁ ἴδιος ὁ **ἄββᾶς Εὐπρέπιος** ἐπισκέφθηκε κάποιον Γέροντα καί τοῦ εἶπε:

«Ἀββά, πές μου κάποιον λόγο, πῶς θά μπορέσω νά σωθῶ;»

Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

«Ἐάν θέλεις νά σωθεῖς, ὅπου κι ἂν πᾶς, μή βιαστεῖς νά πάρεις τόν λόγο, πρὶν σέ ρωτήσῃ κάποιος».

Αὐτός ἔνωσε συντριβή γιά τόν λόγο πού τοῦ εἶπε καί ἔβαλλε μετάνοια λέγοντας:

«Ἀλήθεια, πολλὰ βιβλία διάβασα καί τέτοια ὠφέλεια ποτέ δέ γνώρισα». Κι ἔφυγε πολύ ὠφελημένος.

Εἶπε ἡ **ἄμμᾶς Εὐγενία**:

«Μᾶς συμφέρει σάν ζητιάνοι νά ζοῦμε, ἀρκεῖ μόνο νά εἴμαστε μαζί μέ τόν Ἰησοῦ. Γιατί ὅποιος εἶναι μαζί μέ τόν Ἰησοῦ, εἶναι πλούσιος κι ἂν ἀκόμη ὑλικά εἶναι φτωχός. Αὐτός ὁ ὁποῖος προτιμᾷ τά γήινα ἀπό τά πνευματικά, θά χάσει καί τά δυό, ἐνῶ ἐκεῖνος πού ἐπιθυμεῖ τά οὐράνια, θά βρεῖ ὅπωςδήποτε καί ἐπίγεια ἀγαθά».

Ἡ ἀλήθεια γιά τήν ὀργάνωση τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά

Μέρος Α΄

Σύντομη ἱστορία τῆς ὀργάνωσης

Ἡ δρυτής τῆς Ἑταιρίας Σκοπιά, ἦταν ὁ Σκοτσε-ζο-Ἰρλανδικῆς καταγωγῆς, Ἀμερικανός Κάρολος Τείζ Ρῶσσελ. Σχημάτισε μιά ὁμάδα πού τήν ὠνόμασε σπουδαστές τῆς Γραφῆς καί τό 1879 ἐξέδωσε τό δικό του περιοδικό: «Ἡ Σκοπιά τῆς Σιών καί κήρυξ τῆς τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας», πῆ σημερινή «Σκοπιά».

Ὁ διάδοχος του στήν ἑταιρία «Σκοπιά» Ρόδερφορντ ἄλλαξε σχεδόν τά πάντα, καί ἔκανε τή Σκοπιά μιά δικτατορική ὀργάνωση. Αὐτός τούς ὠνόμασε: «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά».

Σήμερα ἡ Σκοπιά εἶναι μιά παγκόσμια ὀργάνωση καί ἀριθμεῖ πάνω ἀπό 6 ἑκατομμύρια μέλη. Στή χώρα μας εἶναι περίπου 27.000. Οἱ ὀπαδοί της εἶναι ὑποχρεωμένοι νά δέχονται ὅλα ὅσα τούς λέει, ἀκόμα καί τίς διαρκεῖς δογματικές ἀλλαγές τῆς ὀργάνωσης. Δικαιολογοῦν ἔτσι ἀκόμα καί τίς συνεχιζόμενες ψευδοπροφητείες τῆς Σκοπιάς, μέ τελευταίες: τό τέλος πού δέν ἦρθε τό 1975 ὅπως κήρυτταν, καί ἡ γενιά τοῦ 1914 πού ἔλεγαν ὅτι δέν θά παρέλθει πρίν ἔρθει τό τέλος.

Τά σπουδαιότερα σημεῖα τῆς διδασκαλίας της:

ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ

1. Τήν Ἁγία Τριάδα.
2. Τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ.
3. Τήν θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

4. Τήν Ἀθανασία τῆς ψυχῆς.
5. Τόν Τίμο Σταυρό.
6. Τήν Ἱερά Παράδοση τῆς ἐκκλησίας.
7. Τήν ὑπαρξη Παραδείσου καί κολάσεως
8. Τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.
9. Τήν ἀγιότητα τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων.
10. Τήν εἴσοδο στούς ἱερούς ναούς καί τήν προσκύνηση τῶν εἰκόνων.
11. Τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί τήν νηστεία.
12. Τήν ἱεροσύνη τῶν κληρικῶν.

Ἡ Σκοπιά ἔχει κάνει δική της μετάφραση τῆς Ἁγίας Γραφῆς, (τή Μετάφραση Νέου Κόσμου), ὅπου ἔχει διαστρέψει καί ἀλλοιώσει ὅλα τά σημεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς πού διαφωνοῦν μέ τίς πλάνες της. Τά βασικά της δόγματα ΣΗΜΕΡΑ, εἶναι τά ἑξῆς:

Ἀπό τό 1914 ἔγινε ἀόρατα (!!!) ἡ παρουσία

του Χριστού, και περιμένουμε την έλευσή του «σύντομα». Ο κόσμος πάει από τό κακό στό χειρότερο, και λίγους μήνες μετά την (άορατη κι αυτή) ουράνια ανάσταση τῶν «ἀγίων» πού έγινε τό 1918, ὁ Θεός διάλεξε τήν ὀργάνωση τῆς Σκοπιᾶς ὡς «τόν ἀγωγό» πού θά δίνει στους Χριστιανούς τήν «ἀλήθεια». Ἡ «ἀλήθεια» πού πρέπει νά πιστεύουν οἱ ὀπαδοί της, δέν εἶναι κάτι σταθερό, ἀλλά κάτι πού ἀλλάζει ἀνάλογα μέ τό «νέο φῶς» πού δίνει ἡ Σκοπιὰ μέσω τῶν ἐντύπων της. Ἐπειδή λοιπόν τό τέλος εἶναι κοντά, οἱ ὀπαδοί τῆς Σκοπιᾶς ὀφείλουν νά κηρύττουν ὅτι τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι Ἰεχωβά, και ὅτι θά «καταστρέψει» τούς κακούς. Αυτό τό κάνουν σέ κάθε εὐκαιρία, γιά νά σώσουν τούς συνανθρώπους τους. Γιατί ἄν τό τέλος τούς βρεῖ ἔξω ἀπό τήν ὀργάνωση,

(δηλαδή κοσμικούς), τότε θά τούς σκοτώσει ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ὅσοι ὅμως εἶναι στήν ὀργάνωση, θά ἐπιζήσουν, και θά καλοπερνᾶνε σέ ἕναν ἐπίγειο φθαρ-

τό παράδεισο, χωρίς νά πεθάνουν ποτέ. Ἐκεῖ θά ἀναστηθοῦν ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι νεκροί πού προορίζονται γιά τή γῆ. Ἐξαιρεση σέ αὐτή τήν «εἰδυλλιακή» εἰκόνα, ἀποτελοῦν ὅσοι στό τέλος τῶν 1000 ἐτῶν βασιλείας, θά ἐπαναστατήσουν στόν Θεό, και θά ἀφανιστοῦν γιά πάντα.

1) Τόν Χριστό τόν θεωροῦν «δημιούργημα» τοῦ Θεοῦ, και τόν ταυτίζουν μέ τόν ἀρχάγγελο Μιχαήλ, και δέν τόν ὀνομάζουν κι αὐτόν: «Γιαχβέ» ὅπως οἱ Χριστιανοί.

2) Τόν Θεό τόν θεωροῦν ὡς κάτι μέ σῶμα, πού δέν εἶναι «πανταχοῦ παρών», ἀλλά πού ἀντιλαμβάνεται μέ τόν «ἐγκέφαλό» του τά γεγονότα, μέσω μιᾶς ἀπόσπαστης δύναμης, πού

τήν ταυτίζουν μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο ἀρνοῦνται ὅτι εἶναι πρόσωπο.

3) Ἄρνοῦνται ἀκόμα και τήν κατά χάριν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, και γι' αὐτούς ὁ θάνατος εἶναι πλήρης ἐκμηδένιση.

4) Οἱ ὀπαδοί τῆς Σκοπιᾶς, προτιμοῦν νά πεθάνουν γιά νά μήν κάνουν μετᾶγγιση αἵματος, γιατί παρερμηνεύουν τήν «ἀποχή ἀπό αἷμα» τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία στήν πραγματικότητα μιλάει μόνο γιά τή βρώση αἵματος.

Κάθε ἐβδομάδα, οἱ ὀπαδοί της παρακολουθοῦν τουλάχιστον 5 ὥρες κατήχησης, σέ 3 διαφορετικές «συναθροίσεις», ὅπου διδάσκονται ἐπιχειρηματολογία και «μάρκετινγκ», πῶς νά μιλοῦν και νά πείθουν τούς ἄλλους. Ἡ Σκοπιὰ, τούς ἐντυπωσιάζει μέ τά ψηλά και πολυτελή της κτίρια,

μέ τά ὑπερσύγχρονα τυπογραφεία της, και μέ τίς ἐξαιρετικῆς ποιότητας ἐκτυπώσεις της.

Προσπαθοῦν ἐπίσης νά ἐντυπωσιάσουν τούς ἄλλους, φανερώνον-

τας μιᾶ «βιτρίνα» ἠθικῆς καθαρότητας γιά τήν ὀργάνωσή τους, καθώς ὅποιον ἀνακαλύψουν νά παραβιάζει τούς κανόνες ἠθικῆς, τόν διώχνουν ἀπό τήν ὀργάνωση, μέ ὅλα τά ἐπακόλουθα. Δέν ὑπάρχει οἶκος, οὔτε ἐνδιαφέρον γιά τόν διωγμένο. Αυτό πού μετράει εἶναι ἡ καλή εἰκόνα τῆς ὀργάνωσης, γιατί τούς ὀπαδούς της τούς βλέπει ὡς ἀριθμούς, και ὄχι ὡς πρόσωπα. Γιά νά τούς κρατήσῃ, πεπεισμένους στά δόγματά της, ἡ ὀργάνωση φροντίζει νά τούς ἔχει διαρκῶς ἀπασχολημένους μέ δικά της ἔντυπα, ὥστε νά μήν μποροῦν νά διαβάσουν διδασκαλίες ἄλλων θρησκειῶν.

(Ἀντιστασιακό Γραφεῖο Ἱ. Μητροπόλεως Κίτρους)

Φωτογραφικά Στιγμιότυπα

Από τήν επίσκεψή μας στήν Ἱ. Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Ἐνοριακό Προσκύνημα
στήν Ἱ. Μονή
Παναγίας Σουμελά,
πραγματοποιήσαμε τό
Σάββατο 8-5-2010.

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης π. Σεραφεῖμ Ἀτματζίδης, ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας Σουμελά, πραγματοποίησε ἑσπερινή ὁμιλία στήν αἴθουσα τοῦ Ἱ. Ναοῦ μας, μέ τήν εὐκαιρία τῆς λήξης τῶν ἑβδομαδιαίων ἑσπερινῶν ὁμιλιῶν.

Δύο νέα ξυλόγλυπτα προσκυνητάρια τοποθετήθηκαν στό Νάρθηκα τοῦ Ἱ. Ναοῦ μας, ἐνῶ συνεχίζεται καί ἡ Ἀγιογράφησή του.

Περίεργα

1 Δέν είναι περίεργο πώς ένα ποσό τῶν 20 Εὐρώ σᾶς φαίνεται πολύ μεγάλο ὅταν τό δίνετε στήν ἐκκλησία, ἀλλά εἶναι μικρό ὅταν πηγαίνετε γιά ψώνια;

2 Δέν είναι περίεργο πού 2 ὥρες σᾶς φαίνονται πολλές ὅταν εἶστε στήν ἐκκλησία, ἐνῶ σᾶς φαίνονται λίγες ὅταν παρακολουθεῖτε μιά καλή ταινία;

3 Δέν είναι περίεργο τό ὅτι δέν βρίσκετε λόγια νά πείτε ὅταν προσεύχεστε, ἀλλά δέν ἔχετε κανένα πρόβλημα ὅταν σκέφτεστε γιά ποιό πράγμα θά μιλήσετε μέ ἕναν φίλο;

4 Δέν είναι περίεργο τό πόσο «δύσκολο» καί «βαρετό» εἶναι νά διαβαστεῖ ἕνα κεφάλαιο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐνῶ πόσο εὐκόλα διαβάζονται 100 σελίδες ἐνός δημοφιλούς μυθιστορήματος;

5 Δέν είναι περίεργο τό ὅτι ὁ καθένας θέλει εἰσιτήρια γιά μπροστινές θέσεις σέ συναυλίες καί ἀγῶνες, ἀλλά προτιμᾷ νά κάθεται στά τελευταῖα καθίσματα τῆς ἐκκλησίας;

6 Δέν είναι περίεργο τό ὅτι πρέπει νά ξέρετε γιά μιά ἐκδήλωση τῆς ἐκκλησίας 2-3 ἐβδομάδες πρὶν ἀπό τήν ἡμέρα πού θά γίνει, ὥστε νά μπορέσετε νά τήν βάλετε στόν προγραμματισμό σας, ἀλλά μπορεῖτε γιά ἄλλα γεγονότα νά ἀποφασίσετε καί τήν τελευταία στιγμή;

7 Δέν είναι περίεργο τό πόσο δύσκολο εἶναι νά μάθετε κάτι πού σχετίζεται μέ τό Θεό, ὥστε νά τό μοιραστεῖτε μέ ἄλλους, ἀλλά τό πόσο εὐκόλο εἶναι νά μάθετε, νά καταλάβετε καί νά διαδώσετε ἕνα κουτσομπολιό;

8 Δέν είναι περίεργο τό ὅτι εὐκόλα πιστεύετε αὐτά πού γράφονται στά περιοδικά καί στίς ἐφημερίδες, ἀλλά ἀπό τήν ἄλλη ἀμφιβάλλετε γιά τά λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς;

9 Δέν είναι περίεργο πώς ὁ καθένας θέλει μιά θέση στόν οὐρανό, ἀλλά δέν θέλει νά πιστέψει, νά κάνει ἢ νά πει κάτι γιά νά φθάσει ἐκεῖ;

10 Δέν είναι περίεργο τό πόσο εὐκόλα στέλνετε ἀνέκδοτα σέ e-mails τά ὁποῖα προωθοῦνται δεξιά κι ἀριστερά, ἐνῶ τό σκέφτεστε διπλά ὅταν πρόκειται νά στείλετε ἕνα μήνυμα γιά τό Θεό;